

nævnte Dønsje Bryggeri — vil en Fjerdedel blive beskyttet, og opgjorde, at det derigen- nem vil faa en Beskyttelse af fra 37—82 Dre pr. Td. Øl, saa ser jeg ikke, hvorledes det Resultat er fremkommet. Det kan gerne være, at det har sin Rigtighed, men jeg maa først ved Beregning overbevise mig derom. Den Beregning, der er opstillet med Hensyn til, hvad der kommer ud af 3,000 Tdr. Øl, er selvfølgelig ganske rigtig, ligesom, at Bryggerierne ved at forøge Prisen paa en halv Baier med $\frac{1}{2}$ Dre, ville kunne bære Statterforhøjelsen og endog faa et lille Overskud, men dette at forhøje en enkelt Flaske med en Tredjedel Dre, er ikke saa praktisk; det tror jeg ikke let lader sig overføre i Praksis.

Naar endelig det ærede Medlem udtalte, at det maa ikke lades ude af Betragtning, at det vilde være ubelidt at forhindre det kjøbenhavnske Øls Anbringelse omkring i Provinserne, skal jeg sige, at det vil sikkert ikke finde Sted, thi det er aabenbart, at de store Bryggerier her i Byen ere fuldt ud i Stand til — selv med Tillæg af Transportomkostningerne — at kunne konkurrere med Bryggerierne i Landet. — Dertil kommer, hvad der ogsaa ganske rigtig blev fremhævet af den ærede sidste Taler, at den væsentlige Faktor, som det ærede 6te Medlem for 2den Kreds nævnte, den lokale Patriotisme ikke har saa megen Betydning, idet der ikke viser sig en saadan Patriotisme over for de paa Stedet værende Bryggerier. Tværtimod, undertiden kan det modsatte være Tilfældet, undertiden kan det være hele Korporationer, der ville et saadant Bryggeri til Livs og gaa til andre Bryggerier for at forsyne sig, og det, der har Betydning, er jo ikke det, der drikkes Mand og Mand imellem i Hujene, men det er Afsetningen til Beværterne. — Jeg skal endelig udtale, at for mig staar det som et stort Gode, om Industrien kunde udvilde sig paa dette Omraade i Provinserne. Jeg ser det ikke som noget overordentlig heldigt, at alt skal jamles her i Kjøbenhavn. Kjøbenhavn er maasse allerede i og for sig for stor for det hele Land, og just paa Bryggeriernes Omraade ligger en Industri, som ogsaa har oversøes til Provinserne, thi der er Stedet for Raaproduktionen, og Raaprodukterne betales altid bedre direkte af Bryggerierne end af Mellemandlere. Dertil kommer, at Affaldet fra Bryggerierne ogsaa komme Landbruget til gode i Form af Maff osv. Hvad der er udtalt af den høitærede Minister og det ærede Medlem, at den væsentlige Grund til Nedsættelsen nu er de lave Priser,

er ganske rigtig, men Affaldet har ogsaa en langt ringere Værdi end tidligere.

Saaledes som Landstinget er stillet i dette Øjeblik, hvor det kun har knap to Dage til 1ste April, saa staar man altsaa, for saa vidt den højtærede Minister ikke vil efterkomme et udtalt Ønske om at udsætte Ølstaten endnu et Aar, enten over for Bedtagelsen af det foreliggende Forslag eller ogsaa over for en Straftræden af de 10 Kr. den 1ste April. I saa Tilfælde kan jeg selvfølgelig som Rådmandsrepræsentant ikke gaa anden Vej end holde mig til, hvad der foreligger, og tage Forslaget, som det er kommet fra Folketinget. Om man ad anden Vej ved hurtigt Arbejde gennem et Udvalg vil kunne naa til et bedre Resultat, tør jeg ikke have nogen Mening om. Der er jo bebudet Forslag om Udvalg fra det ærede 6te Medlem for 2den Kreds; skal der nedsættes Udvalg, vil jeg udtale som mit særlige Ønske og gøre denne Henstilling til den højtærede Formand, om det ikke kunde nedsættes allerede i Dag, saa man straks kunde tage fat paa Sagen. Jeg ser ellers ikke, hvorledes man skulde komme til et Resultat inden 1ste April.

Finansministeren (Lüttichau): Da der af den ærede sidste Taler er stillet en bestemt Forespørgsel til Finansministeren, om han vil være tilbøjelig til at blive staaende ved 7 Kr. endnu et Aar, saa finder jeg mig foranlediget til at svare: Det kan jeg ikke gaa med til. Det er en af Forudsætningerne — som jeg ogsaa har begrundet — for at jeg har optaget denne Bestræbelse for at komme videre i Lovgivningen om Ølstatforholdene, at der kunde finde en Berigelse Sted for Statskassen, og det kan ikke ventes af mig, at jeg skulde forlade dette Standpunkt og med Uvissheden for Øje, hvorledes Forholdene ville stille sig om et Aar, nu skulde gaa med til en fortsat Tilstand, der dog i al sin Uvisshed har betydelige Misligheder for Ølindustrien her i Landet. Nu forekommer det mig, at man maa komme til en Afgørelse enten til de 9 Kr. eller til de 10 Kr. Begge Dele vilde føre til det samme øjeblikkelige Resultat for Statskassen, idet de 10 Kr. sandsynligvis ville medføre nogen Nedgang i Forbruget i de første Aar og derved en mindre Indtægt for Statskassen, medens de 9 Kr. maasse ogsaa vil medføre en mindre Indtægt for Statskassen, men selvfølgelig ikke en saa stor Nedgang som de 10 Kr. Jeg fastholder fremdeles, at det Forslag, der nu foreligger i den Affættelse, det har faaet af